

KNJIGA PROROKA JONE

GLAVA 1

Do|e rije~ Gospodnja Joni sinu Amatijevu govore}i:

1:2 Ustani, idi u Nineviju grad veliki, i propovjedaj protiv njega, jer iza|e zlo}a njihova preda me.

1:3 A Jona usta da bje`i u Tarsis od Gospoda, i si{av u Jopu na|e la|u koja i|a{e u Tarsis, i plativ vozarinu u|e u nju da otide s njima u Tarsis od Gospoda.

1:4 Ali Gospod podi`e velik vjetar na moru, i posta velika bura na moru da mi{ljahu da }e se razbiti la|a.

1:5 I la|ari upla{iv{i se prizvahu svaki svojega boga, i bacahu {to bje{e u la|i u more da bi bila lak{a; a Jona bje{e si{ao na dno la|i, i legav spava{e tvrdo.

1:6 A upravitelj od la|e pristupi k njemu i re~e mu: {ta ti spava{! ustani, prizivaj Boga svojega, ne bi li nas se opomenuo Bog da ne poginemo.

1:7 Potom reko{e jedan drugome: hodite, da bacimo `drijeb da vidimo sa koga do|e na nas ovo zlo. I baci{e `drijeb, i pade `drijeb na Jonu.

1:8 Tada mu reko{e: ka`i nam za{to do|e ovo zlo na nas; koje si radnje? i odakle ide{? iz koje si zemlje? i od koga si naroda?

1:9 A on im re~e: Jevrejin sam, i bojim se Gospoda Boga nebeskoga, koji je stvorio more i suhu zemlju.

1:10 Tada se vrlo upla{i{e ljudi, i reko{e mu: {to si u~inio? Jer dozna{e ljudi da bje`i od Gospoda, jer im on kaza.

1:11 I reko{e mu: {to }emo ~initi s tobom, da bi nam more utolilo? Jer bura na moru biva{e sve ve}a.

1:12 A on im re~e: uzmite me i bacite me u more, i more }e vam utoliti, jer vidim da je s mene do{la na vas ova velika bura.

1:13 A ljudi stado{e veslati da bi do{li ka kraju; ali ne mogahu, jer im bura na moru biva{e sve ve}a.

1:14 Tada prizva{e Gospoda i reko{e: molimo ti se, Gospode, da ne poginemo radi du{e ovoga ~ovjeka, i nemoj metnuti na nas krvi prave, jer ti, Gospode, ~ini{ kako ho}e{.

1:15 Potom uze{e Jonu i baci{e ga u more, i presta bura na moru.

1:16 Tada se poboja{e oni ljudi Gospoda vrlo, i prineso{e `rtvu Gospodu i u~ini{e zavjete.

GLAVA 2

Ali Gospod zapovjedi, te velika riba proguta Jonu; i Jona bi u truhu ribljem tri dana i tri no}i.

2:2 I zamoli se Jona Gospodu Bogu svomemu iz truha ribljega,

2:3 I re~e: zavapih u nevolji svojoj ka Gospodu, i usli{i me; iz utrobe grobne povikah, i ti ~u glas moj.

2:4 Jer si me bacio u dubine, u srce moru, i voda me opte~e; sve poplave tvoje i vali tvoji prelazi{e preko mene.

2:5 I rekoh: odba~en sam ispred o~iju tvojih; ali }u jo{ gledati svetu crkvu tvoju.

2:6 Opteko{e me vode do du{e, bezdana me opkoli, sita omota mi se oko glave.

2:7 Sidoh do krajeva gorskih, prijevornice zemaljske nada mnom su dovijeka; ali ti izvadi `ivot moj iz jame, Gospode Bo`e moj.

2:8 Kad nestaja{e du{e moje u meni, pomenuh Gospoda, i molitva moja do |e k tebi, u svetu crkvu tvoju.

2:9 Koji dr`e la`ne ta{tine, ostavljaju svoju milost.

2:10 A ja }u ti glasom zahvalnijem prinijeti `rtvu, ispuniti {to sam zavjetovao; spasenje je u Gospoda.

2:11 I Gospod zapovjedi ribi, te izbljuva Jonu na zemlju.

GLAVA 3

I do |e rije~ Gospodnja Joni drugi put govore{i:

3:2 Ustani, i idi u Nineviju grad veliki, i propovijedaj mu ono {to ti ja ka`em.

3:3 I ustav Jona otide u Nineviju po rije~i Gospodnjoj; a Ninevija bje{e grad vrlo velik, tri dana hoda.

3:4 I Jona po~e i}i po gradu jedan dan hoda, i propovijeda i re~e: jo{te ~etrdeset dana, pa }e Ninevija propasti.

3:5 I Ninevljani povjerova{e Bogu, i oglasi{e post, i obuko{e se u kostrijet od najve}ega do najmanjega.

3:6 Jer kad do |e ta rije~ do cara Ninevijskoga, on usta sa svojega prijestola, i skide sa sebe svoje odijelo, i obu~e se u kostrijet i sjede u pepeo.

3:7 I proglasi se i kaza se po Nineviji po zapovijesti carevoj i knezova njegovijeh govore{i: ljudi i stoka, goveda i ovce da ne okuse ni{ta, ni da pasu ni da piju vode.

3:8 Nego i ljudi i stoka da se pokriju kostrije}u, i da prizivaju Boga jako, i da se vrati svaki sa svojega zloga puta i od nepravde koja mu je u ruku.

3:9 Ko zna, eda se povrati i raskaje Bog i povrati se od ljutoga gnjeva svojega, te ne izginemo.

3:10 I Bog vidje djela njihova, gdje se vrati{e sa zloga puta svojega; i raskaja se Bog oda zla koje re~e da im u~ini, i ne u~ini.

GLAVA 4

A Joni bi vrlo nedrago, i rasrdi se.
4:2 I pomoli se Gospodu i re~e: Gospode! ne rekoh li to kad jo{ bijah u svojoj zemlji? zato {ah prije pobje}i u Tarsis; jer znah da si ti Bog milostiv i `alostiv, spor na gnjev i obilan milosrdem, i kaje{ se oda zla.

4:3 Sada Gospode, uzmi du{u moju od mene, jer mi je bolje umrijeti nego `ivjeti.

4:4 A Gospod re~e: je li dobro {to se srdi{?}

4:5 I Jona izide iz grada, i sjede s istoka gradu, i na~ini ondje kolibu, i sje|a{e pod njom u hladu da vidi {to }e biti od grada.

4:6 A Gospod Bog zapovjedi, te uzraste tikva nad Jonom da mu bude sjen nad glavom da mu pomo`e u mucij njegovoj; i Jona se obradova tikvi veoma.

4:7 Potom zapovjedi Bog, te do |e crv u zoru sjutradan, i podgrize tikvu, te usahnu.

4:8 I kad ogranu sunce, posla Bog suh isto~ni vjetar; i sunce stade `e}i Jonu po glavi tako da obamira{e i po`elje da umre govore{i: bolje mi je umrijeti nego `ivjeti.

4:9 A Bog re~e Joni: je li dobro {to se srdi{ tikve radi? A on re~e: dobro je {to se srdim do smrti.

4:10 A Gospod mu re~e: tebi je `ao tikve, oko koje se nijesi trudio, i koje nijesi odgajio, nego jednu no} uzraste a drugu no} propade.

4:11 A meni da ne bude `ao Ninevije, velikoga grada, u kom ima vi{e od sto i dvadeset tisu}a ljudi koji jo{ ne znaju {ta je desno {ta li lijevo, i mnogo stoke?